

SPOLEČNÉ CHROMOZOMY

J I Ř Í W I T T E K

BROKILON

Jiří Wittek

SPOLEČNÉ CHROMOZOMY

Copyright © 2017 by Jiří Wittek

Cover © 2017 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-330-0 (pdf)

Jiří Wittek

Společné chromozomy

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Solomon byl bezdomovec. Nebyl na to hrdý, asi jako žádný jeho spolubydlící, ale neměl na vybranou. Dřív si žil jako v bavlnce. Nebyl ovšem žádný hamoun a s penězi nakládal obezřetně. Jezdil ve starším Vauxhallu Meriva a nic ho nepřesvědčilo, že by potřeboval nové auto.

Nikdy nepropadl mánii, že když máte řůu peněz, musíte je utrácet. Místo toho se věnoval pořádání firemních večírků pro řadové dělníky, častým večerím a odpoledním drinkům se zákazníky a v neposlední řadě i dobročinným akcím pro charitu. Ze svého hříšného platu osm a půl tisíce liber posílal třetinu na výzkum v nemocnici Harvester Main, další třetinu na účet vždy jiné charitativní organizace a z poslední třetiny živil svou rodinu.

Jeho manželka Annie nikdy nepracovala – nemusela, protože její manžel se dostal do řídících pozic jako mladík, a i přes těžkou cestu na vrchol a dlouhé hodiny trávené v práci si pořídili tři děti: jednu holku a dva kluky. Dobročinnost byla Solomonovi vyčítána už od začátku jejich manželství, ale on se nenechal odradit.

Nikdy nechtěl dopustit, aby jeho děti utrácely peníze, aniž by si uvědomovaly pravou hodnotu koupené věci. *No jo, táta nám koupí nový.* Potomci si naštěstí na život bez luxusu bez potíží zvykli. Nepotřebovali značkové oblečení, telefony za tisíce liber ani každý rok nové auto. Vystačili si s už tak vysokým rozpočtem na blahobyt střední vrstvy.

Solomonovi se však jeho dobrosrdečnost vymstila. Věnoval se více své práci a zálibě v konání dobra a zapomněl se věnovat manželce. Děti už byly dávno z domu, synové šťastně ženatí, dcera provdaná za italského fotbalistu.

Annie se snažila upoutat pozornost svého manžela, jak to šlo. Rozpálit padesátiletého chlapa by neměl být problém, protože se o sebe vždycky starala a připadala si sexy. Byla vysoká a štíhlá. Prsa byla její předností, a přestože měla jen košíčky velikosti B, nevypadala, že už je to třicet let, co se vyvinula do plné velikosti. V pětáctyřiceti letech už měla vrásky kolem očí, ale na první pohled to byl jediný nedostatek, jímž se čas podepsal na jejím těle.

Jenže Solomon nejevil zájem o nic jiného než o svůj profesní život. Ten osobní upadal na úplné dno.

A pak Annie potkala Joshe. Jednou projížděla s vozíkem mezi regály v supermarketu a nevyšimla si vysokého plešatého muže před sebou. Vrazila do něj takovou silou, že ho povalila na zem. Jak tam tak ležel, jak široký, tak dlouhý, hned pro něj ucítil slabost. Když k ní otočil hlavu a rozchechtal se, nemohla nepodlehnout.

Slovo dalo slovo, jedna schůzka následovala druhou, a tak začala aférka s Joshem. Půl roku nato se od Solomona odstěhovala. Solomon se decentně řečeno zhroutil. Na pozici výkonného ředitele musíte být v dobrém psychickém stavu, a tak ho představenstvo požádalo, aby z firmy odešel. *Prý pro jeho vlastní dobro.* Dostal štědré odstupné, které z poloviny musel dát Annie.

Domluvili se na splátkovém kalendáři, ale stejně musel prodat dům i auto, aby se nedostal do ještě větších problémů.

Nastěhoval se do podnájmu. Čekal, že mu z těžké situace pomůžou jeho děti a přijedou ho aspoň navštívit. Na dveře bytu nikdo nikdy nezaklepal. Dostal jen dopis od maličké Moniky, své jediné dcery.

Psala za všechny sourozence, jeho děti. Vyčetla mu spoustu věcí, hlavně zanedbání jejich matinky. O odměřenosti vůči rodině ani nemluvě. Všichni ho proklínali za jeho dobrotu a laskavost, která směřovala jiným směrem, než měla. Monika ukončila dopis tím, že už ho nikdy nikdo nechce vidět.

Navíc se všichni zbláznili, pomyslel si Solomon při čtení dopisu.

To jeho psychiku podrylo ještě víc.

Zamyslel se nad sebou. Hned několikrát a hlavně nad sklenkou, respektive sklenkami whisky, a tak brzy neměl ani na nájem. Po dvou nezaplacených měsících přišel po jednom tahu domů a před dveřmi bytu našel naházené osobní věci, které mu ještě zbyly. Oblečení, drogerie, pár bot a malá černobílá televize, všechno na jedné hromadě. Domáci buď nebyla doma, nebo tvrdě spala, ale na Solomonovo hlasité bouchání, řvaní a urážlivé nadávky by stejně nedokázala adekvátně zareagovat.

Snad by mi mohl pomoci někdo známý, říkal si. Snažil se obvolat kamarády a kolegy z práce, jenže mobil už byl zablokovaný. Měsíce neplatil paušál. Neměl z čeho. Obsah peněženky se mu tenčil. Bankovní kartu už dávno v záchvatu vzteku rozlámal. Mobil mu posloužil aspoň jako adresář, za zbylé mince podle něj z telefonní budky vytácel čísla známých.

Představoval se jako Solomon Heggins, na což byl hrdý – jeho jméno něco znamenalo. Zmizel ale z prestižní kasty z důvodu, který se neodpouští. Solomon Heggins byl kdysi *někdo*.

Teď byl *nikdo*. A když jste někdo a udržujete styky s někým, kdo je nikdo, začnou si ostatní myslet, že jste taky nikdo.

A tak si Solomon začal zoufat. Sebral svoje dvě tašky a batoh a vydal se hledat azyl a střechu nad hlavou.

Jenže kam měl jít? Ještě když byl ženatý, býval v azylových domech jako doma, jenže z pozice kravaťáka, který ústavům dává své peníze, z nichž oni nakrmí bezdomovce. Teď se stal jedním z nich. V azylových domech by se připojil ke známým, zarostlým a zanedbaným tvářím, které vídal několikrát do roka. Určitě by ho poznali.

Měl svoji hrdost a ta se polyká těžko, jako obří pilulka. Do azylových domů tedy nemohl. Mohl zkusit církev, ale Solomon nebyl nikdy věřící, a tak i tuto možnost zavrhl.

První večer, tak jako všechny ostatní, strávil venku pod širým nebem. Nasoukal na sebe další dvě vrstvy oblečení, protože přituhovalo a teplota se pohybovala kolem šesti stupňů Celsia. Tu a tam unikající teplo z větráků z podzemních kuchyní už zneužívalo několik jiných. Ztrácel naději, že si najde rozumné místo, kde by nemusela být taková zima.

Celý zoufalý se uchýlil do tmavé uličky, ve které viděl poházené kartony. Zjistil, že do míst, kde si chtěl postavit nové obydlí, proudí teplý vzduch nasycený vůní kari. Solomon věděl, že to není žádná výhra, ale nebyl si jistý, jestli ještě dnes večer dokáže sehnat lepší místo než tohle. Nasoukal se za kontejnery, které tu stály, na vlhkou zem si naskládal kartony, a ustlal si ze zbytku oblečení, které měl s sebou. Batoh si dal pod hlavu a přikryl se zimní bundou, která ho alespoň trochu zahřála.

Propukl v šílený pláč, který nedokázal zastavit. Zoufal si nad sebou samým, nad situací, do které se nečekaně dostal, i nad dopisem, který mu poslala dcera. Jenže už mu nikdo nepomůže.

Tak teď asi budu muset žebrať, pomyslel si Solomon mezi stým padesátým prvním a stým padesátým druhým vzlykem.

Špatně se mu leželo, všechno bylo tak tvrdé... Pláč ho snad unaví a bude se moci trochu vyspat. Ráno je moudřejší večera. Zítra se rozhodne, co bude dělat, a vymyslí nějaký rozumný plán. Nemůže to tak nechat. *Nemůžu být bezdomovcem po zbytek života, to je blbost*, řekl si.

A tak když se ráno probudil, začal přemýšlet. V peněžence mu zbývalo necelých deset liber. Za to si moc nekoupí, ale když bude myslet ekonomicky, snad by s tím pár dnů vydržel.

V poledne se posadil na kraj chodníku před vchod do vysoké bytovky, kterou obklopovaly různé obchody, hospody a putyky. Probudil se před svítáním a celé dopoledne chodil sem a tam, bez cíle. Nohy ho bolely jako ještě nikdy, tak si dal pauzu. Musel znovu usnout, protože když otevřel oči a zvedl hlavu, ležel před ním klobouk. Byl to jeho klobouk, který měl obvykle naražený na hlavě. Musel mu spadnout, když spal. Byl otočený střechou k zemi a v béžové podšívce se lesklo několik mincí. Sáhl do klobouku a napočítal tři libry a padesát sedm pencí. Mrknul na levné hodinky na své levačce. Spal necelé dvě hodiny.

Vymyslel si systém. Na žebrání se nikdy dát nechtěl, myslel si, že dokáže přežít i bez něj. Že se obejde bez těch klasických bezdomoveckých vychytávek, ale něco na nich bylo. Bez škemrání, jen s obráceným kloboukem před sebou, si dokáže vydělat alespoň něco málo na přežití.

Po měsíci si zvykl na určitý režim. Bydlel pořád ve stejné uličce s vůní kari. Zaměstnanci nad ránem vždy vyhazovali prošlé potraviny z minulého dne, pečivo, kusy grilovaných kuřat, zeleninu, kterou se předešlý večer nepodařilo prodat ani za třetinovou cenu. Dalo se tam najít, co hrdlo ráčí. Dopoledne si šel sednout na rušnou Relinton Street, kde, pokud měl štěstí, dokázal získat až pět liber za hodinu.

Odpoledne změnil místo a posadil se na kraj chodníku

vedle stánku s hot-dogy. Majitel stánku, nepříjemný mladý chlap, ho několikrát vyhnal, ale Solomon se nenechal. Mezi jednou a třetí odpoledne chodili kolem kravaťáci. Ne každý mu hodil drobné rozměněné z bankovek. Někdy libra, někdy pár pencí. Dokázal z toho vyžít a to mu stačilo k relativnímu štěstí.

V podvečer se uklidil k východu z metra. Každý den na jinou stanici. Rád sledoval procházející lidi a každému, kdo do jeho klobouku vhodil i nejmenší peněžní obnos, hlasitě poděkoval s úsměvem na rtech.

Párkrát dokonce dostal pár kopanců do slabin, když procházel místy, kterými procházet neměl. Hrdinští teenageři si ho vždycky vychutnali. Urážet, kopat, a jako velký triumf velkých pánů, pomočit.

Když jednou seděl u východu z metra u stanice Tetton Park, měl radost. Žužlal kousek toastu, který si zrovna koupil. Byl čerstvý a přikusoval k němu okurku a rajčata, která ráno našel za nákupním centrem. Už si odvykl stydět se za to, že jí venku před zraky všech kolemjdoucích. Stejně byl pro všechny spěchající chodce nedůležitým objektem, který mozek ze zorného pole vymaže a nevnímá ho, tak jako to dělá s nosem uprostřed obličeje.

Zrovna když dojídal okurku a chystal se schovat stopku a později ji vyhodit, dopadl před něj nevelký balíček kvádrového tvaru. Musel vypadnout tomu chlápku v černém obleku a s černými zrcadlovými brýlemi, pomyslel si Solomon. Rychle sebral svých pět švestek, zvedl balíček a následoval muže, který právě zalezl za roh do podzemky. Viděl, jak muž v černém obleku, potenciální majitel ztraceného balíčku, postupně mizí z dohledu za turnikety a dál na eskalátoru směřujícím hlouběji pod zem.

Snazil se přemluvit ochranku, aby muže zavolala, že má pro něj balík, který je nejspíše jeho. Pravděpodobně mu vypadl,

když spěchal na metro. Sekuriták se ho zeptal na mužovo jméno, pak by ho mohl vyvolat rozhlasem, to byl ochotný udělat. Třeba je jeho jméno napsáno na balíku.

Solomon si až teď mohl balík pořádně prohlédnout. Byl v černé igelitové tašce, zalepený izolační páskou. Balík byl velký asi jako mobilní telefon z přelomu dvacátého a jednadvacátého století, ale vážil necelou libru. To bylo na telefon trochu moc. Na povrchu kromě lepicí pásky nebylo nic. Žádné jméno, žádná adresa. Nic. Sekuriták ho poslal pryč – pod pohrůžkou, že ho nechá z prostorů stanice vyvést.

Solomon nevěděl, co má dělat. Má snad balíček odevzdat na policii a snažit se vysvětlit, že ho neukradl, ale že před něj prostě spadl? Kdo by mu uvěřil? Vždyť to samo o sobě zní absurdně. Balík držel tvar, byl měkký, dal se ohnout. To je hodně zvláštní vlastnost takhle zabaleného balíku.

Už byl rozhodnutý, že se ho zbaví. Dva dny chodil napjatý jako struny na kytaru a nedokázal na balíček ve svém batohu přestat myslet. A tak se jednou zastavil nad odpadkovým košem, že balík vyhodí a nikdy už ho neuvidí. Stačilo by ho vytáhnout z batohu a jedním pohybem by se zbavil všeho trápení.

Pokušení bylo velké, ale neudělal to.

Místo toho si balík vzal stranou na lavičku v Tetton Parku, rozhlédl se a otevřel ho. Pod lepicí páskou byla černá igelitka a pod ní ještě jedna bílá, zabalená v týden starém vydání Timesů. Ale byla průhledná a to, co Solomon viděl, ho vyděsilo.

Bankovky. Tolik peněz. Rychle celý svazek zabalil zpátky do novin, schoval do batohu a co nejnenápadněji se snažil najít si pro prozkoumání ztraceného balíku vhodnější místo.

Panebože, pomyslel si Solomon. Tolik peněz! Ježíši Kriste!

Stáhl se do křoví v rohu parku, kam nikdo nechodil. Byl to zapomenutý kout, kde žili někteří jeho známí bezdomovci, ale věděl, že tam v tuto dobu nikdo z nich nebude.

Sedl si na provlhlou matraci, kterou si sem před pár dny dotáhl jeho nový kamarád Karl a byl na ni patřičně hrdý. Solomon ještě jednou zkontroloval okolí, jestli se někdo neblíží, a vytáhl otevřený balíček z batohu. Byl neopatrný, a tak se mu obsah igelitky vysypal po celé matraci. *Panebože*, opakoval si několikrát za sebou.

Sebral jednu bankovku. Koukal se do očí královny Alžběty s číslovkou padesát nad její zlatou hřívou. Podíval se dolů na matraci popršenou padesátilibrovkami. Solomon byl vždycky dobrý v matematice, a tak mu netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že má před sebou nějakých osmdesát až sto tisíc liber.

Pro jistotu všechny bankovky sesbíral a naskládal peníze do deseti komínků po deseti tisících. Pro Kristovy rány.

Koukal na ten výjev před sebou. Co si o tom má myslet? To se po Harvester City pohybují lidé, kteří jen tak zbůhdarma ztratí sto tisíc? *Ty peníze musím vrátit*, rozhodl se ve vteřině Solomon. Dostal strach, roztřásl se a hlavu mu zevnitř propichovala bolest jako z tisíce ostrých hřebíků.

Co když to bylo všechno naplánované a já měl ten balíček sebrat? Proč by někdo chtěl, abych dostal sto tisíc liber v hotovosti? Musel to být nějaký dobrák. Nebo blázen.

Teprve pak si všiml, že z igelitky kouká kus papíru. Dopis. Vytáhl obálku a svazky bankovek naházel do batohu. Utrhl krátkou stranu obálky a vyndal krátký dopis a fotku mladého muže s brýlemi. *Kdo to může být?* dumal Solomon.

Dopis byl adresovaný jemu, Solomonovi. Lekl se, nechápal to. Neznámý po něm chtěl, aby se dostavil v konkrétní hodinu na konkrétní místo. Osmdesát tisíc má vzít s sebou spolu s fotkou mladého muže, která vypadla z obálky. Zbytek obnosu si může nechat. Fotku vhodí do poštovní schránky na rohu Fabinski Street a Archer Lane, peníze v malých zapečetěných balíčcích do odpadkového koše na druhé straně Harvester City

v jihovýchodním rohu Waterloo Square. O nic jiného se nemusí starat. Když nesplní úkol nebo se pokusí zmizet, AA si ho najdou.

AA? Anonymní alkoholici? To musí být nějaký vtip, nebo co. Proč by ho scházející se spolek léčených notoriků chtěl najít? Co by mu asi tak udělali, praštili ho svou střízlivostí?

Co když ho někdo opravdu sleduje, čeká, jestli peníze spolu s fotkou hodí tam, kam má, nebo jestli zmizí, a zneškodní ho na útěku, například na letišti? Nevěděl, jestli by se mu to vůbec podařilo, protože nikdy neletěl. Ale nějak by to vymyslel. Kdyby si dával pozor, určitě by ho nikdo nestačil zlikvidovat dřív, než by zmizel v letadle. Jenže co kdyby si ho našli v letadle? Nebo potom po přeletu někde na letišti, v hotelu nebo kdekoli jinde?

U poštovní schránky a odpadkového koše měl být až za tři dny. Vyžil s tím, co měl, co si uměl sehnat. Ale osud mu připravil překážku. Psychickou překážku, kterou možná překoná, ale možná taky ne.

Třeba jde opravdu jen o to, že hodí fotku do schránky a peníze do koše, a všechno bude vyřešeno. On odejde s dvaceti tisíci a už o muži z fotky nikdy neuslyší. Ale ne, nesmí přemýšlet takhle jednoduše. Musí si to promyslet. Pořádně.

A tak Solomon během tří dnů hloubal, co má dělat. Protože měl slíbených dvacet tisíc z nalezeného balíčku, zašel si koupit nové oblečení, nechal se ostříhat a oholit. Na nádraží královny Alžběty si zaplatil sprchu na pět minut, sedřel ze sebe špínu, kterou sbíral od doby, kdy se dostal na ulici, a zašel si na večeři. Gnocchi se sýrovým přelivem spolu se sklenkou Charette Chardonnay Blanc ho dostalo do správné nálady.

Zavzpomínal na časy, kdy chodil na obchodní večere a užíval si společnosti druhých. Byl to skvělý život. Skončil s hlavou v dlaních a slzami kanoucími pod rukáv košile.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se hlas nad ním.

Solomon zjistil, že je to číšník, a po slovech, že *všechno je v pořádku, děkuji*, ho s nepřesvědčivým úsměvem na rtech zase opustil. Solomon dopil víno, zaplatil účet a odešel z restaurace. Co teď? *Proč po mně vůbec někdo chce*, přemýšlel Solomon v duchu, *abych hodil do schránky peníze a fotku?* Teprve až si spočítal jedna a jedna, došlo mu, o co tady jde.

Do prdele, zalekl se. *To přece není možné. Začínáš být paranoidní!* Zase se mi vrátí deprese, tak jako po rozvodu s Annie, strachoval se.

Čtyřadvacet hodin před dnem D vyloučil všechny možnosti, které mu zbyly – až na dvě. Ani na jednu nebyl hrdý, ale po tolika hodinách přemýšlení, co udělá, mu nezbylo nic rozumnějšího. Jedna možnost lepší než druhá.

První možnost: zabalí peníze do černého igelitu, pořádně zalepí izolační páskou, hodí je do koše na Waterloo Square, pak zajde na roh Fabinski Street a Archer Lane, mladíkovu fotku dá do poštovní schránky a jeho spolupráce na téhle divné věci skončí.

Druhá možnost: utratí peníze za nový oblek, zajde si do drahé restaurace, dobře se nají, koupí si flašku skotské, rychlé auto, opije se a bezstarostně si užije jízdu do té doby, než skončí s autem omotaným kolem stromu, sešrotovaným kolízí s jiným dopravním prostředkem nebo pořádným několikaosobným kotrmelcem ze srážu ve vysoké rychlosti. Ale to by bylo nezodpovědné. Solomon odjakživa pomáhal lidem, a kdyby naboural do jiného auta, způsobil by tím potíže jeho pasažérům.

Nelíbila se mu ani jedna možnost. Nechtěl se podílet na, zdá se, mafiánské vendetě, která si ho vybrala za prostředníka, ani si nechtěl vzít život, i když po sedmičce skotské by mu nejspíš bylo všechno jedno. Usoudil, že nemá, pro co by žil, jenže pud

sebezáchovy byl silnější než chuť ukončit život a na všechno se vykašlat.

Byly dvě hodiny před tím, než měl splnit svou misi. Seděl na lavičce na Archer Lane a koukal na padesát yardů vzdálený červený válec na rohu křižovatky. Schránka se ničím nelišila od ostatních, které stojí po celém Harvester City.

Byla mu zima a klepal se. Spíš nervozitou než vinou studeného počasí. Chtělo se mu utéct pryč. Nechat to za sebou, zapstat to.

Jenže věděl, že nemůže. Kdyby to nechal být, věřil, že by si ho našli. Anonymní alkoholici možná nebyli násilní, pod zkratkou AA se však mohla skrývat jakákoli organizace. Možná to byla jen výhrůžka, na kterou si později stejně nikdo nevzpomene, ale věřil spíš tomu, co bylo napsáno v dopisu, jenž před ním tehdy přistál v černém balíku.

Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut tři. Skoro čas, kdy měl „předat“ fotku. Vstal, přešel ten kousek k poštovní schránce a fotku, na kterou tolikrát zíral a snažil si vzpomenout, jestli mladého muže na ní někdy potkal, hodil dovnitř. Nevzpomněl si.

Vydal se na Waterloo Square, na jižní konec města. Autobusem mu cesta trvala jen dvacet minut. Nemusel se ani rozhlížet a bylo mu jasné, který koš čeká na balíčky v jeho batohu. Rozhlédl se kolem sebe, jestli ho nesledují nějaké oči za slunečními brýlemi, a vyhodil „odpadky“ z batohu do koše.

Bez otálení se vydal zpátky do centra Harvester City. *Nic se mi nestalo, v kapse mám necelých dvacet tisíc liber a teď si můžu dělat, co chci.*

Nervozita z něj opadla. Zašel do pronajatého bytu v motelu a napil se skotské přímo z láhve. Bezvládně dopadl na postel, která toho už zažila víc, než chtěl Solomon vědět. Pohnul se jenom, když se chtěl napít z láhve. Usnul a ani se nemusel snažit.

Probudil se odpočatý. Měl dobrou náladu a k tomu hlad. Oblékl si své nejlepší šaty a vydal se do restaurace v obchodáku, za který chodil vyhrabovat kontejnery, aby se vůbec najedl. Číšníkovi nechal vysoké spropitné, protože byl spokojený se servisem, který mu pingl poskytl, a odešel.

Byl podvečer, na západě mizelo slunce za střechami domů a jeho paprsky olizovaly jen prosklené stěny věžáků vysoko nad Solomonovou hlavou. Prohlížel si tu hru světla, které se odráželo po dalších budovách.

Když se podíval před sebe, lekl se. Stál před ním muž v přiléhavém černém obleku, na nose sluneční brýle. Vypadal jako ten, kterému před Solomona upadl balíček na objednávku vraždy mladíka z fotky. Předtím mu neviděl do obličeje, ale měl z něj divný pocit. Věřil tomu, že je to on.

Takže nakonec došlo i na něj. Stal se z něj nežádoucí element. Ale co udělal špatně? Vždyť poslechl všechny příkazy, ti z AA musejí být spokojení. Udělal všechno, jak mu bylo přikázáno.

Muž se nehnul ani o píď. Solomon však cítil jeho pohled přes tónovaná skla brýlí.

Píchlo ho něco na krku. Komáři. Sakra. Konečky prstů nahmatl ranku od polétavého hmyzu. Nemohl nic najít, vždyť mu kůže opuchne až za pár minut. Jenže jeho prsty se mastily, jako kdyby je ponořil do husté vazelíny. Divný pocit... Podíval se na ně. Byly zalité rudou barvou.

„Panebože,“ zanaříkal Solomon.

Znovu si sáhl na krk. Snažil se ucpat ránu, kterou z jeho těla mizela krev. Mlžilo se mu vidění a malátněl. Upadl na kolena, volnou rukou se tak tak zastavil, aby nenarazil obličejem na chodník.

„Pomoc,“ zachroptěl tiše.

Takže tohle je konec mé cesty? Zatmělo se mu před očima, už neviděl skoro nic. Ucítil, jak dopadl na bok a hlavou se praštil

o beton. Viděl pouze ten obličej s brýlemi na nose a ústa zkrivená v úsměvu. Solomon slyšel jen svůj dech. Frekvence stahování plic se nebezpečně prodlužovala.

„Na shledanou,“ promluvil šeptem hlas odněkud z dálky, „pane Hegginsi.“

Jak rád by mu Solomon zakroutil krkem... Místo toho cítil, že má ucho plné vlastní krve, tělo naprosto bezvládné a že přestává slyšet.

Obklopila ho temnota. Nikde nebylo nic, jen prostor tak prázdný a nekonečný, že by se v něm člověk ztratil, sotva by se otočil kolem své osy. Jenomže tady osy neexistovaly. Ani jedna ze základních tří os, ani čas, ani nic jiného fyzicky možného.

Solomonovu duši objala nicota.

I.

Objednávka

Dobře splněný úkol ve mně vždycky vyvolává zvláštní pocity uspokojení. To příjemné šimrání v zátylku, jako když vás hladí milenec po milostném aktu. Satisfakce mnou znovu prostoupila, když jsem opouštěla věžák, který patřil firmě Minnc Corporation. Těžko říct, proč ti zkorumpovaní generální ředitelé pořád vymýšlejí, jak vydělat tam, kde by neměli. Potom za to zaplatí krutou daň – ale nikdy už nedostanou možnost ji splatit. Už si nikdy nebudou moci pořídít splátkový kalendář. Někteří se dokážou poučit a našich služeb nakonec není potřeba.

Ale největší zvířata v Minnc Corp. jsou naprosto nepoučitelná. Už druhý manažer v řadě za sebou musel za svou nabubřelost a chamtivost zaplatit nejvyšší cenu. Když mám hodně, proč nemít ještě víc? Kdyby byli chytrí, zařídili by to tak, aby se na to dlouho nepřišlo, a mohli by si nějakou chvíli užívat nakradených peněz v Karibiku nebo na Seychelách. On by je nakonec stejně někdo našel, ale trvalo by jim to třeba déle než mně.

Zátylek mi pohladil neviditelný vánek. Naskočila mi husí

kůže a zachvěla jsem se. Jazzová muzika mi dělala společnost z pětačtyřicátého patra až do přízemí. V obřím, dvacet stop vysokém vestibulu už čekal stejný špekátý sekuriták, který mě u svého pultíku přejel skenerem a prohmatal už cestou nahoru.

„Všechno v pořádku, slečno Jansenová?“ zeptal se s potutelným úsměvem, na který snad po práci balí ženské v nálevně. Spíše odpuzuje, než láká.

„Jistě, Johnny.“ Při vstupní prohlídce mě poprosil, abych ho oslovovala křestním jménem, i když byl o dobrých třicet let starší. „Vyřídila jsem, co jsem potřebovala. Pan Krusberg byl velmi vstřícný.“ Věnovala jsem mu příjemný úsměv, na který by zabral i o tři úrovně přitažlivější chlap.

Johnny pookřál. Pod nechutným mastným knírem, ve kterém se ještě schovávalo pár drobků od svačiny, snědené před pár minutami, se pousmál a tlusté líce mu ještě více zčervenaly. V podvědomí jsem měla chuť se pozvracet, ale nanotrika mě uklidnila a já se tak mohla dál usmívat.

V ruce držel stejný skener, který na mě použil už při vstupu. Nechala jsem ho dokončit práci, a když byl hotový, spustil zařízení i s rukou podél boku.

„Tak se mějte, slečno Jansenová,“ rozloučil se sekuriták trochu moc nahlas, když jsem vykročila k východu z budovy.

Několik kravatáků, pendlujících sem a tam všemi směry, se po něm otočilo. Ani mu nepřišlo trapné, že na mě huláká přes celou halu a chová se jako nadřžený puberták. Jen se dál přiblíble culil, div si nepodložil bradu rukou, neopřel se o stoleček loktem a chlípně se nekochal mými křivkami.

„Ciao, Johnny,“ rozloučila jsem se a prošla točitými skleněnými dveřmi do parna ulice.

Na to, že byl květen, bylo překvapivě horko. Muži v oblecích a ženy v kostýmcích, všichni bez výjimky se potili. Jenom mně připadalo, že je zima. Ale před tím mě Lipo varoval, když se

mnou sepisoval protokol o Změně. Za tu dobu jsem si už stačila zvyknout, že je mi chladno i v létě.

O dva bloky dál jsem nastoupila do autobusu na Downtown Gate Street. Během dalších čtyřiceti minut jsem vystřídala dalších pět linek hromadné dopravy. Dávala jsem si pozor, aby mě nikdo nesledoval, ale člověk si nikdy nemůže být jistý. Nikoho jsem si nevšimla, a tak jsem na Hertil Gardens nastoupila do svého starého golfu a odjela domů. Nejspíš si už všimli, že pan Krusberg leží na podlaze své privátní toalety s proříznutým hrdlem. Jeho krásný, drahý oblek K-50 pohltil většinu krve, která zrovna nestříkala všude kolem po stěnách. Z barvy noční modři se stala pofiderní fialová. Jistě vypadal směšně.

Doprava je v Harvester City hrozná v kteroukoli dobu, snad kromě druhé a třetí ráno, kdy na ulicích potkáte jen pobudy, opilce a divné zamilované páry. Ale já jim to neberu. Musíte se nějak bavit. Klidně po svém, hlavně se nezbláznit. Dnešní svět je zvrácený a každý si musí najít něco, co ho odpoutá od černých myšlenek, které ho na každém kroku provázejí ulicemi větších měst. Pijte alkohol drahý jako vaše činže, jezte hamburgery velké jako kravská hlava a potom cvičte, až pot vyryje do vaší kůže své vlastní cestičky. A hlavně, a to je nejdůležitější, poslouvejte vládu a držte se deseti příkázání.

Ono je jednodušší dodržovat pár pravidel, které si společnost vybrala jako své priority. Kdybych za každou cenu vybočovala z řady a všichni by věděli, že mám práci, jakou mám, už bych asi nebyla mezi živými. Už bych s panem Krusbergem hrála karty na druhé straně řeky Styx a hádala se s ním o každý prohraný pětník. Marné pokusy následovat různá náboženství u mě skončily jen sklony k sebevraždě. Moc jsem to prožívala. To asi taky není dobře.

Život pro mě byl směsicí tolika zklamání, že pro mě setkání

s Lipem bylo požehnáním. Nevěděla jsem, komu poděkovat za to, že mi v mém mizerném a tak jednosměrném životě dal možnost najít nový cíl a hlavně sebe samu. Jako kdyby to v tomhle světě nešlo jinak, než že si každý sáhne na dno, a teprve odamtud se může odrazit zpátky na hladinu a nadechnout se čerstvého vzduchu.

Držím se při zemi a nikdo o mně neví. Všem v mém okolí to vyhovuje. Dokonce i mně. Všechny kamarády jsem nechala v Londýně a začala znovu v Harvester City. Je tak osvobozující začít od píky a nemuset se na nikoho ohlížet... Vědět, že to, co se mi stane špatného, je jenom moje chyba. Nemůžu svalovat vinu na někoho jiného a nikdo nemůže svalovat vinu na mě. Tak osvobozující pocit mě neprovázal od doby, kdy jsem se poprvé opila. Svět je potom tak krásný. Tak jednoduchý.

Svůj volkswagen jsem zaparkovala ve čtvrti Glassworks u velké polorozbořené fabriky. Před dvěma desetiletími ji vyklidili a v nejbližším okolí se pohybují jenom smažky a bezdomovci, kteří jsou podplatitelní. Za měsíční rentu nikomu neřeknou ani půl slova.

Sebrala jsem batoh s náhradním oblečením a kanystr s benzinem a prošla vchodem z východní strany budovy.

Velkou halu G4 v rozsáhlém komplexu bývalé sklárny Togar & Sons už nikdo neobýval. Zařídila jsem si to s bývalými obyvateli. Peníze dokážou hodně. Měla jsem tady svůj klid. Přivítalo mě čtyři sta zaprášených a osamělých čtverečních yardů. Co si neodvezli předchozí majitelé, to někdo ukradl. Jen skoro uprostřed stropu na pojezdu, vedoucím od jižní zdi k severní, zůstal zavěšený obrovský hák. Div, že o takovou hromadu kovu nemá nikdo zájem.

Zašla jsem si do zrezivělé visuté kanceláře deset stop nad zemí, kterou jsem používala jako svoji převlékárnu. Nebudu se přece po městě proménádovat v šatech, ve kterých jsem

upoutala pozornost tlustého sekuritáka Johnnyho a na kterých jsou stopy krve pana Krusberga.

Převlékla jsem se do čistě bílého tílka a šedé mikiny s kapucí, černých džín a barevných kecek. Kabelku jsem vyměnila za batoh, který jsem si přinesla z auta. Všechno oblečení, v němž jsem přijela, společně s kabelkou, parukou a nanofonovým obličejem slečny Jansenové jsem hodila na jednu hromadu a polila přesně dvěma litry benzínu. Stačila jedna dobře mířená sirka a uprostřed prorezivělé haly, kde nežije ani duše, propukl malý řízený požár. Já a on jsme tady byly jediné pohyblivé věci, i když já se vlastně moc nehýbala. Stála jsem deset stop od plamenů, které šlehaly a sálaly do všech stran, a vyčkávala. Konečně mi bylo teplo – i přesto, že v hale muselo být v parném dni víc než třicet stupňů.

Přesně osmnáct minut jsem mlčky čekala, až se poslední kousky textilu rozloží na popel a díky horkému vzduchu z ohně se rozptýlí po celé opuštěné plechové stavbě.

Když mi na očním implantátu naskočila zpráva o novém cíli, zpočátku jsem se ani moc nezajímala, o koho jde. Byl to prostě další úkol, který potřebuje dovést do finálního stadia. Splnit precizně a bez povšimnutí, stejně jako sto třicet osm předchozích.

Muž, dvacet devět let. Výška šest stop, váha sto osmdesát tři libry. Krátké hnědé vlasy, na nose posazené elegantní brýle s úzkými obroučkami, ale bez dioptrií – že by jen módní doplněk? Na tvářích a krku strniště.

Teprve až jméno mi otevřelo vzpomínky na jedno léto před deseti lety, kdy jsme se viděli na párty. Vybavil se mi pohled jeho upřímných, ostýchavých očí. Jeho letmé doteky, které hraničily s bázní a váhavostí. Srpnový večer, kdy jsme skončili v jedné posteli i s naší společnou kamarádkou. Všichni jsme usnuli, aniž by se něco stalo. Kdybych toho tehdy nevpila

tolik, uvažovala bych o jiném vývoji situace, než jak to nakonec dopadlo.

Nebyl sám, kdo měl tu noc zájem. On, tehdy stranící se jakéhokoli kontaktu – tedy kromě očního – a jeho konkurent, vysoký sportovec, blondák s diamanty v uších, ale i přes skvělý vzhled, kterým oplýval, to byl idiot. Nebylo o co stát, ale chtěl si hrát a já mu to v rámci možností dovolila. Nechala jsem ho nosit mi pití, splnit mi každé přání, které mi viděl na očích... ovšem choval se jako hulvát. V hlavě toho mnoho neměl a skoro se s ním nedalo bavit o ničem jiném než o něm samém a – jak jinak – o fotbale. Chvástal se, čeho všeho dosáhl jak v osobním, tak ve sportovním životě. Nic pro mě. Byl naprosto nezajímavý.

Proto jsem nechala ve hře i svůj nový cíl. Byl zajímavý, šetřil slovy a dozvěděl se víc o mně než já o něm. Bylo na něm vidět, že má zájem, ale neví, jak na to. Nechtěla jsem mu pomáhat, protože co kdyby se pan Sportovec uráčil přijít k rozumu a zachránit celou večerní akci, do které vkládal všechny své síly? No, nejspíš ne všechny, ale tehdy jsem ještě byla naivní optimistka. Jenomže k rozumu nepřišel a v řádně podnapilém stavu to pak zalomil pod křovím v rohu zahrady, kde jsme ho druhý den ráno našli s krásným koláčkem zvratků pod bradou.

Soustředila jsem se na svou novou oběť, jejíž obličej jsem teď měla na implantátu, a přemýšlela jsem, jestli se v Systému náhodou nestala chyba. Jenže to byla blbost. Systém nikdy chyby nedělal a nikdo o něm nepochyboval. Fungoval stoprocentně několik let a udržoval rovnováhu tam, kde bylo zapotřebí. Všichni jsme věděli, že jde jen o báhorku. Je přece nesmysl, aby přirozený chod společnosti a blaho lidstva řídil jediný procesor jediného počítače. Tomu by opravdu nikdo, kdo má zdravý selský rozum, nevěřil. Ani já tomu nevěřím. Všichni v AA

víme – i když o tom nikdo nemluví –, že si cíle někdo vybírá a za jejich smrt platí nemalý finanční obnos. Systém.

Za svou mlčenlivost a dobře odvedenou práci dostáváme hříšné peníze. Proč by pak někdo pochyboval o tom, jaký úkol dostane? Je to přece práce.

Jenže já jsem pochybovat začala. Co ten kluk mohl provést, že si někdo najal AA, aby ho zneškodnili? Ve své minulosti měl pár šrámů, ale žádný nebyl takový, aby někoho přesvědčil o tom, že je tu ten klučina navíc. Na intrasféře se samozřejmě nedá dohledat úplně všechno, rozhodně je však schopnější než pánové ze Scotland Yardu. Možná by nám dokázal konkurovat Sherlock Holmes, ale ten by spíš dal na intuici než na algoritmus Glasses. Kam se na nás hrabou, chudácci.

Můj cíl musel provést něco opravdu hrozného, o čem se nemůžu dozvědět nic, ani v intrasféře, a to je docela dost divné. Cestičky k motivu se pokaždé daly najít. Já jsem si vždycky dala práci, abych o nich věděla co nejvíc špatného. Pak jsem si to nebrala tak osobně, jako kdybych o nich nevěděla nic. Pokaždé jsem byla přesvědčená – a vlastně jsem to měla i podložené –, že si svou smrt způsobili sami, jen jim k ní někdo pomohl dřív.

Ale proč *on*?

II.

Klub

„Chápeš, co se ti tady snažím říct?“ řve mi kumpán do ucha, abych mu rozuměl.

Moc dobře chápu, co tím chce říct, ale připadá mi to jako blbost. Nic takového nepůjde ještě několik let, ne-li desetiletí. Určitě si to sám moc dobře uvědomuje, a jestli to opravdu půjde, lidstvo se tím do základů zničí.

„Jo,“ odpovídám mu. „Ale dovedeš si představit, co by to přineslo?“

„No, ty vole,“ zvolá šťastně. „To bys pomalu nemusel ani opustit barák a měl bys on-line přístup úplně ke všemu!“

Teoreticky by to tak mělo fungovat, ale kdoví, jestli to nebyl jenom hoax. Těch je teď hromada. Ze všech stran se na nás valí tolik falšovaných informací, že bych se ani nedivil, kdyby tohle byla jen jedna z mnoha.

„On to zkoušel na člověku?“ ptám se pochybovačně.

„Prej jo. Ale ještě to nefunguje tak, jak by mělo. Má to nějaký chyby.“

Tak o tomhle nepochybuju.

Implantáty v mozku tak malé, že nenaruší šedou kůru. Neomezený přístup k internetu kdykoli a kdekoli. To je sen snad každého člověka. Neomezený přístup k informacím všeho druhu. Neustálý kontakt se všemi. Už nemusíte mít počítač ani mobil. Stačí implantát, jedna složitá operace a všechno se vám promítá do implantátů v očích. Brejle od Googlu se můžou jít zahrabat.

„Není to docela zásadní,“ dovolím si namítnout, „když ti nainstalujou do hlavy implantát a on je poruchovej? Když ho máš napojenej na mozek a na holograf v oku? To jsou podle tebe malý chyby?“

To kámoše dostane do přemýšlivé nálady. Na spojené špičky ukazováčku a palce pravé ruky si pokládá bradu. Celou ruku si podpírá v lokti druhou rukou a kouká do blba. Stojí bezduše jako socha, jenom oči mu přelétají sem a tam.

„Asi máš pravdu,“ připustí a nechá ruce klesnout ke své sklenici piva. „Když to řekneš takhle, je to trošku větší problém, než když to bylo napsané v novinách.“

„Jo, já vím,“ souhlasím samolibě. Jenže já jsem opravdu věděl, že mám pravdu.

„Ale to mě hrozně sere, sakra.“

„Vydrž, ty vole,“ konejším ho. „Za pár let se dočkáš a sny se stanou skutečností. Možná už tou dobou budeme v důchodu, ale já si myslím, že se toho dožijeme. Jenom ne tak brzo, chápeš.“

„No jasný.“

Oba si uvědomujeme dopad obsahu našeho rozhovoru. Jsme tím chvilkovým rozmarem tak pohlcení, že se nám chce zpívat ódy a vyřvávat do celého světa, jak jsme šťastní. Věčné čekání na pořádnou virtuální realitu, která vás z kina dostane přímo do centra dění filmu, která vás oprostí od malého hranatého monitoru a vy dostanete do ruky virtuální zbraň ve

virtuální džungli. Těch receptů na veselejší duši díky hologramům v hlavě bylo nespočet, ale ani jeden ještě nebyl použitelný v civilním životě. Vědělo se, že NASA a armáda pracují na něčem podobném. NASA dovozovala astronautům používat nejnovější techniku, příslušníci armády si mohli procházet teroristy obsazené oblasti a zkoušet taktiku. Dříve na cvičišti, teď vsedě ve virtuální realitě.

Všichni věděli, že veřejnost si určitě bude muset ještě počkat spoustu let, ale každý byl natěšený na to nové, co se skrývá pod projektem DigIn. Bylo to jako s internetem před čtvrtstoletím, když se po tolika spekulacích, s čím si to tam ti vojáčky hrají, konečně objevil. A když to přišlo, zažilo to neskutečný boom. Kdo teď není on-line, jako by nežil. Jde to vidět na nynější generaci teenagerů, kteří už neznají nic jiného než sociální sítě, kde tráví každou volnou vteřinu svého času. Japonsko už dokonce zjišťuje úbytek narozených dětí, ale ne kvůli tomu, že by se chodilo víc na potraty. Holt je sociální život na síti důležitější než ten v realitě. Zvrácenost na druhou.

DigIn zažije několikanásobně větší boom. Alespoň já tomu věřím. Nejspíše se DigIn nebude jmenovat DigIn, ale na tom nesejde. Vyberou nějaký sofistikovanější název, který se zalíbí všem. Důraz by se měl klást na důsledky. Co to udělá se současnou společností, si nechci ani představovat. Můžeme se pak jít rovnou zakopat. Všichni budou sedět doma a hltat informace přímo ze své hlavy, aniž by museli hnout prstem. Pár lidí zůstane lidmi, nebudou z nich sedící hromádky trossek vstřebávajících informace. Budou mít to štěstí, že budou muset zásobovat potravinami živé mumie, mýt je, zbavovat je jejich tělesných výměšků.

Lidská rasa upadne a lidstvo s tím nebude moci nic dělat. A nebude nikdo, koho bychom mohli proklínat více než sebe samotné. Pak už nám nepomůže nic.

Mlčky pijeme, rozhlížíme se po individuích v klubu a necháváme myšlenky plynout volným tempem. Nemůžu říct, že by na mě padala deprese, ale moc dobře se necítím. Kdoví, o čem přemýšlí můj kolega, ale asi hloubá nad něčím nedůležitě důležitým, stejně jako já.

*

Když mi někdo poklepe na rameno, trochu se leknu. Nikdy nevím, co mám čekat. Jak už jsem paranoidní ze všech těch světů, které ve volných chvílích navštěvuji, tak čekám jen to nejhorší. Napřaženou letící pěst, přibližující se čelo vyššího týpka nebo bodající nůž... Už sám nevím, co by pro mě bylo lepší. Rozhodně neumím navštěvovat paralelní dimenze ani nemám přístup do armádního DigInu. Jen se nechávám unášet světy science fiction filmů, fantasy knih a akčních her.

Tam je to místo, kde se mým myšlenkám nejlépe odpočívá od reálného světa. Nevnímat okolní prostředí, nemyslet na strasti denního života. Zapomenout na lásku, zapomenout na život. Jen se na chvíli vcítit do někoho jiného, jehož život a příběh jsou o tolik zajímavější než ten můj, nudný. A to můžu říct s největším klidem, protože sám vím nejlíp, co jsem dokázal. Moc toho vážně není. A se svou odhodlaností, kterou jsem ztratil někdy ve druhé třídě, nevidím svou budoucnost zrovna růžově.

Pár desetiletí si odpracuju za mizerný plat, pár let v důchodu za směšně nízkou rentu a hurá umřít. Nic lepšího a pozitivnějšího na svém životě nenajdu.

Je pravděpodobnější, že bych nasral nějakého frajera vlastně jen tím, že existuju, než abych se otočil a hleděl do obličeje téhle brunetky.

Mozek začíná pracovat, ozubená kola do sebe postupně

zapadají. Kartotéka obličejů, které znám, je velká, a proto po její otázce, jestli si ji pamatuju, zaváhám a dál hledám. Přivřu oči, ať to vypadá, že ji jen napínám.

Fyziognomii obličejů a oči si pamatuju, ale nesedí mi nos a vlasy. Během další vteřiny měním různé účesy a barvu vlasů. Zrzka – ne. Mikádo – ne. Černovláska – ne. Pamatuju si delší vlasy oproti její současné hnědé „helmě“. Blond? No jo... byla blond. Řešit jiný nos asi nemá cenu. Kdo si v dnešní době nechá dělat plastiku? V dokonalosti je síla. A ona to ani tehdy, bez plastické operace, nemohla mít složitě.

„Veronika,“ oznamuju s úlevou zrovna ve chvíli, kdy to slečna chce vzdát a odejít. Už už se otáčela na podpatku. Jenže jejím jménem jsem si ji získal a věnuje mi dlouhý úsměv.

Chválí mi pamatováka. Vyměníme si zdvořilostní fráze a zjistíme, že se máme oba skvěle. Ptá se, jestli si pamatuju na poslední akci, kde jsme se viděli. Pamatuju si jenom záblesky. Víím, že jsem byl nalitý jako Dán a alkohol jsem musel i potit. Byl letní večer, já zbrocený potem od hlavy k patě. Kupodivu jsme tehdy spali spolu v posteli. Vedle sebe. Jak říkám, byl jsem mrtvý, páchnoucí chlastem, zpocení horkem. Tehdy by mě nepostavila ani Mila Kunis. Divím se jí, že se ke mně vůbec hlásí.

Je fakt, že jsem si od té doby pořídil stylovější brýle (už ne dioptrické, po operaci nebyly třeba), zhubl jsem pár liber a neoblíkám se jako středoškolský šupák z venkova. Pár Timberlakeových videoklipů, změnit podle něj garderobu, trochu ženského dohledu a máte vyhráno.

Zvu ji na skleničku, i když jednu drží v ruce. Neodmítá. Vlastně ji nechci sbalit. Není to moje parketa, balit ženské. Nikdy jsem to neuměl. Zpackám, co se dá.

Já se rád nechám lovit. Pozvání na skleničku v tomhle případě беру spíš jako přátelskou nabídku typu „dlouho jsme se neviděli, proč to nezapít“. Možná v koutu duše myslím na

klasický trik „pozvání na skleničku“ a prožitý večer podle tajných představ, ale ani já už nejsem tak naivní. Nabízím jí rámě. To pro změnu odmítá a bere mou dlaň do své ruky.

„Moment,“ prohodím Paulovi do ksichtu s nataženou rukou a ukazováčkem směřujícím ke stropu, když mě Veronika táhne pryč od něj.

Proplétáme se davem stojících a povídajících si, flirtujících a nadržených, opilých a tančících návštěvníků klubu. K baru je to jen pár kroků, ale ona se přesto ohlédne přes rameno a věnuje mi cudný pohled a nepatrný úsměv. To má být nějaký signál?

Slečna se sebou viditelně něco dělá, přece jen si neodpustím zkoumavý pohled a ohodnotím ji. Musela shodit dobrých dvacet liber. Ve volném bílém topu, který odhaluje její kontrastně opálená záda, je evidentní, že nemá podprsenku. Na co taky? Její na pohled příjemné dvojky jsou dost pevné na to, aby přelstily gravitaci. Zadek se tísni v krátkých černých šortkách, které ukazují zaoblení pŕůlek. Máte tak neustálé nutkání z ní tu látku strhnout a přesvědčit se, že skrývá přesně to, co si pracně, ale marně představujete. Dlouhé štíhlé nohy na podpatcích cupitají po dlaždicích. Botky jí přidaly dobré čtyři palce na výšku. No, ať nepřeháním... tři a půl. I tak je pořád o půl hlavy menší než já.

Konečně se prodereme k baru, který je jaksepatří přeplněný, a sedneme si naproti sobě na barové židličky. Připravené snad pro nás dva, přestože jsem si nevšiml cedulek Reservé.

„Co piješ?“ ukazuju na drink, který si přinesla.

„Rum s kolou,“ zasměje se.

Správné ženské nevymřely. Haleluja. Objednávám dvojitou porci dublovaných rumů a kolu. Jeden míchaný drink předávám své kamarádce.

V tom hluku se moc bavit nedá. Sedíme blízko sebe, tváře

nalepené na sobě, abychom si mohli řvát do uší novinky ze svých životů. Některé rovnou dvakrát, napoprvé je hlas, ať už můj nebo její, přehlušený hudbou. Rum s kolou do mě padne, jako by nikdy neexistoval, a tak objednávám další. Čistý rum. Veronika teprve dopíjí, když já dostávám svoji dvojitou dávku melasového destilátu. Hodím ho v rychlosti do sebe a zašklebím se nad jeho hořkostí. Teď by mohl zafungovat a konečně ze mě vymlátit ty nesmělé zábrany, které se mě odjakživa drží.

Nabízím jí cigaretu z krabičky. Odmítá. Nekouří.

A tak navrhuju trochu čerstvého vzduchu. Pokývá na souhlas a zase mě bere za ruku. I když má klub svůj dvorek s výhledem na širé nebe, volí raději hlavní dveře na ulici. V duchu jí děkuju, že vybrala klidnější prostředí, a ne místo, kde je předlidněno a ani pod otevřeným nebem se nedá dýchat.

*

Venku postávají klasická individua, která se před kluby standardně objevují. Opilé ksichty, které mají dost, vyhazovači, kuřáci, taxikáři a lidi s mobilem u ucha, nervózně řešící odvozy a vztahy, anebo obojí najednou.

Na vzduch jsem opravdu potřeboval. Rum začal působit vřezdně rychle a v kombinaci s všudypřítomným nikotinem se mi dělalo ve vydýchaném klubu plném umělého kouře pěkně zle. Zablikat mi k tomu do očí stroboskopem, tak už by DJ nehrál na svoje desky, ale na moje koláče.

Zatím mě ani v duchu nenapadlo na ni něco zkoušet. Řekl bych, že pro mě je taková ženská nedostupná. Když chci, dokážu být galantní a šarm umím zneužít i ve svůj prospěch. Alkohol mě ale kolikrát přesvědčil – a ani se nemusel moc snažit –, že oplzlost je věc, která na ženské nezabírá. Proto ho prokládám vodou a občasným pobytům na čerstvém vzduchu.

Ale stejně nic nezkouším, a přesto se mi zdá, že jde všechno až moc jednoduše. Že by po mně jela ona?

To se zase projevuje moje paranoia. Na ženské jsem neměl nikdy štěstí a najednou se mi tu objeví jedna, která si mě pamatuje opilého, nevkusně oblečeného a mentálně nevypělého. Nechá se ode mne pozvat na drink, má přehled o věcech asi jako já, vesměs stejné názory. Rovnou bych řekl, že si rozumíme. A nemá problém mě pustit do svého osobního prostoru. Copak jsou dneska Vánoce?

Zapaluju si cigaretu a vdechuju hromadu zplodin, hnusu a dehtu. Vychutnávám si tu chuť. Ze zásady nekouřím v klubech tolik, co obvyčejně. Pasivně se tam nakouřím dost. Dá se tak solidně ušetřit, když si dáte páva tady, páva tam. Zadarmo. A vaše cigarety odpočívají v kapse, připravené na tabákový dýchánek o samotě na čerstvém vzduchu.

Má přítelkyně se mi ztrácí za roh. Rozejdu se s klidem za ní. Uteče mi snad? Třeba jo, ale to si přece nemůžu vyčítat. Doteď jsem se choval normálně, ne jako hulvát. Nejsem typ, který by rád okouznil ženskou tím, co umí, co dokázal, a ukazoval jí vypracované bicepsy, aby si je slečna mohla ohmatat a posoudit, jak jsou pevné. Barbíny bez mozku na tohle možná berou, těm je fyzická přitažlivost bližší než cokoli jiného. Zkoušel jsem se chovat jako ti bezmozci, naparoval jsem se před holkama a dělal, co mohl, abych získal jejich pozornost. Už mě to díkybohu přešlo. I když teď na první pohled vypadám jako nudný patron, aspoň si nepřipadám jako kretén.

Já sázím na obvyčejná kliše. Klasické zabíječe času. Stačí je trošku rozvést podle toho, o čem slečna mluví. Ženy mají rády, když jim muž naslouchá a hlavně si pamatuje, co slyšel. Praxe asi naučí každého.

Stojí tam opřená vedle okna klubu, ze kterého se linou záblesky stroboskopu. Uvnitř bych to nevydržel, ale tady mi to

nevadí. V půlsekundových intervalech bliká její krásná silueta. Ruce za zády, aby se neušpinila o fasádu. Kouká do nebe. Zasněně, přímo fanaticky.

Začínám se znovu bát. Zabije mě? Přepadne mě někdo? Je snad jen návnada? Risknu to a pokračuju za ní. Přece jen ji znám z dřívějšíka, mohl bych ji prásknout orgánům. Musela by mě doopravdy zabít, nebo zbavit všech končetin, jazyka, rtů a víček. Pak bych asi neměl na to ji prásknout. Nebylo by jak. Nebylo by čím. Vřískající trupy jaksi ztrácejí umění vyjadřovat se zřetelně a k věci.

Nevěnuje mi nejmenší pozornost a kouká dál do černoty noční oblohy. Nestojím od ní ani dvě stopy, prohlížím si její napjatý šlachovitý krk, lemovaný jedním pramínkem vlasů. Jen se zakousnout.

Hlavou se mi honí budoucí scénáře. Všechny možné. Kladně zakončené společnou vášnivou nocí, fackou a kopancem do slabin, vysmáním, nebo křikem. Je jich mnoho a ještě víc. Vybrat si ten správný, ten, který chci ze všeho nejvíc, nedá moc práce. Ale jak takové situace docílit?

Cítím hroznou pachut' v puse. Už dávno kouřím filtr. Odhodím vajgl daleko do tmy a dvakrát třikrát si odkašlu do sevřené dlaně. Veronika se viditelně už před chvilkou vrátila zpátky na Zemi a teď se mi posmívá.

„No co?“ zasměju se taky a ještě jednou si odkašlu.

Už potřetí během dnešního večera mě bere za ruku a rozbíhá se. Málem mě překlopí jako sochu a já jsem rád, že to na předposlední chvíli vybírám a spěchám za ní, aby mi nevykloubila rameno. Na to, jak je Veronika štíhlá, má strašnou sílu.

„Kam mě to bereš?“ ptám se po pár vteřinách.

Možná jsem naivně čekal lepší odpověď, než jaké se mi dostalo: „Poběž!“

A tak běžíme, pak klušeme, poskakujeme a kdovíco ještě.

Tepová frekvence se mi zvyšuje spolu s krevním tlakem, alkohol plní svou úlohu víc, než bych chtěl. Do spánků mi kladiva buší dlouhatánské hřebíky až do hipokampu. Píchá mě v boku, vidím trochu rozmazaně. Zastavujeme a netuším, kde můžeme být, ale mám to na háku. Nějaká další ulice. Užší, jen aby se do ní vešla dvě auta vedle sebe.

„Kde... to... jsme?“ vydechuju postupně slabiky.

Zasměje se a místo odpovědi dostávám ruce kolem ramen a jazyk do úst.

*

Její jazyk v mých ústech. Nečekané. Sakra, zrovna dneska, když chlastám, musí se na mě nalepit nějaká kočička. Nejradši bych ji odstrčil a položil jí pár otázek.

Ale copak jsem blázen? Sám to stejně neovládám. Když jí nevadí, že smrdím po chlastu a cigaretách... Hladím ji, cítím její pokožku pod svými prsty. Mačkám jí zadek a ona nenamítá ani půl slova. Tlačím ji k zaparkovanému seatu. Líbáme se, jako bychom byli teenageri a zrovna přišli na to, jak je příjemné si s někým vášnivě olizovat hlavy. Prohrabává mi krátké vlasy a hraje si s nimi.

Vysazuju ji, aby si sedla na víko kufru, ale ona zavýskne a zase seskočí dolů. Plný nepochopení na ni koukám, jak se zase směje něčemu, co já vůbec nechápu.

„Studí!“ vysvětluje rázným vyčítavým šeptem a pořád se chichotá.

Došlo by to někomu? „No jo,“ vydechnu. „Prom...“

Nestačím omluvu ani doříct a už je zase v mé náruči a svými rty na těch mých, jazyky se propletou v nekonečném šermířském souboji, její ruce přistanou na mém zadku, mé na jejich holých zádech. Opatrně přejíždím na její boky, nahmatávám

křivky ňader a objíždím je dokola konečky prstů. Jakoby nechtěně vždycky přejedu přes její bradavky.

Mladej už stojí v pozoru. Očividně jsem si toho všiml pozdě, protože si s ním už holčička hraje přes kalhoty. Rozepínám jí kraťasy a stahuju je do půli stehén, kam až dosáhnu, o zbytek cesty ke kotníkům se stará Veronika. Ušetřím jí jedno plácnutí rukou přes levou půlku, kterou už nic nezakrývá. Provádím průzkum, jaké má kalhotky, ale žádný kus látky nenacházím.

Tak slečinka si vyšla do klubu naostro se záměrem sbalit nějakého týpka. Jenom aby ji ten večer ojel. Ty jedna nezbedná svině. Ale na druhou stranu... Koho to zajímá?

„Hmm...“ zhodnotím znalecky její na omak skvělý zadek a chvilku se mu věnuju. Koukne se na mě jen tak na okamžik, šibalským pohledem, a škubne jedním obočím nahoru. Jako by říkala: „Jo, já vím.“ Ty potvoro.

Nějak mi povolí knoflík u kalhot, o zip je už dávno postaráno. Kleká si a stahuje mi kalhoty i s trenkami tak svižně, že jí moje péro málem dá spodní hák. Vystřelí jako pružina do horizontálního stavu a spolu s Veronikou koukají na sebe. Ona přeruší oční kontakt jako první, vyplázne jazyček a hraje si se mnou.

Paranoia mě viditelně opustila a začínám věřit tomu, že se tenhle večer vyvíjí o dost líp, než bych čekal. Desetkrát zdrávas a dvacetkrát otčenáš.

Piercing v jazyku trochu bolí, ale po chvílce je to docela příjemná bolest. Jen pokračuj. Koukám se na ni shora a vidím, že jí moje ruka nevědomky popadla za vlasy a jen tak je nepustí.

Propíná nohy, láme se v pase, svoji prdelku vystrčenou do světa na odiv každému, kdo by šel kolem.

Mám ten nejlepší výhled, jaký bych si mohl přát. Kam se hraje Grand Canyon. Lehce předkloněný si obouruč hraju s jejími půlkami. Sliním si prst a pro změnu si s ní hraju já. Ani nebylo

potřeba slin. Je vlhká, že by se mohla bezbolestně klouzat po asfaltu.

Zvedá se a mně se vrací vědomí. Otevírám oči, zrovna když si otírá sliny z brady a potutelně se na mě šklebí.

Bez servítek ji otáčím a opírám o auto, ať ji to studí sebevíc. Lokty má položené na karoserii auta a špulí na mě zadek. Chytím toho svého nezbedu do ruky a pomalými pohyby jí projížďám slabiny. Líbí se jí to, kňučí, skoro přede.

Pne mi v penisu tak, že to nedokážu vydržet. Stavím se do pozoru a nekompromisně ji šukám. Její boky v dlaních, aby nikam neutekla, i když by jí to zaparkovaný seat asi nedovolil. Dávno svlečené triko má pod sebou, aby si neotlačila lokty. Hněte si ňadra a tahá se za bradavky, jako by si je chtěla amputovat.

Propíná ruce a opírá se o auto. I když je to skoro nemožné, špulí zadek ještě víc a nechává mě pronikat ještě hlouběji.

V tiché, stroze osvětlené ulici se neozývá nic než její sténání a pleskání mé kůže o její. Kdoví, jestli naše spojení někdo pozoruje. Pokud ano, nedává to najevo a nejspíš se ukájí za okny domu sám.

Masíruju její krásné pevné dvojky, které sedí přesně do ruky. Jako kdyby byly vytvořené na zakázku přesně pro mě. Velké díky, Veroničín stvořiteli.

Totální tmu ruší nedaleká lampa, jejíž světlo na nás dopadá sice matně, ale kulatý usměvavý měsíc dostatečně ozařuje okolí, a tak vidím jako za parného odpoledne se slunečními brýlemi na nose. Má hlavu otočenou na stranu, jako by se na mě ohlížela. Jenže má zavřené oči a jediné, na co se zmůže, je spokojené kňourání.

Aby z toho měla trošku víc, moje druhá ruka zamíří od bradavky k rozkroku a nejdříve ji pomalými pohyby po elipse dráždím tam dole. Zrychluju pohyby ruky, ale jen té v jejím

klíně. Přirážím zezadu pomalu, snad už ani nešukáme... Milujeme se.

„Už budu,“ sténá v návalech endorfinů a vášně. Kdyby měla drápky, tak má seat deset úhledných rýh, jako od kočkovité šelmy.

Přidám na tempu, krátké, hluboké přírazy.

„Už budu... už. UŽ! Aaaa... AAAAAAA,“ hlasitě ječí a hluboce oddechuje. „Ach, bože!“ modlí se, projíždí jí křeč, stahuje všechny svaly v těle.

Chvíli si myslím, že mám po penisu a z levé ruky mi zůstane jen pahýl. Jenže to neřeším, sám sténám a stříkám do ní nálož svého semene. Její křeč přechází na mě, stojíme strnule, jako kdybychom k sobě takhle patřili vždycky a nikdy nás nikdo neviděl jinak. Statisticky je to prý nemožné, ale je skvělé udělat se ve stejnou chvíli.

Odstoupím od ní o krok, sexem zbavený všech smyslů kromě hmatu. Vracejí se postupně a velmi pomalu. Uši mi třestí, ve spáncích mám tlak, jako by mi někdo narval hadici od kompresoru do nosu a snažil se mi nafouknout hlavu. Šedá mozaika před očima se mění v siluetu člověka opřeného o auto. Je z toho stejně vykolejená jako já.

Snažím se dýchat, ale kvůli suchu v ústech to jde jen hodně ztěžka. Někde u kotníků hledám spadlé kalhoty, pracně si je natahuju přes ochabující penis.

Veronika se vzpamatovává a snaží se vzpřimit. Pomalu rovná záda, otáčí se a vystrkuje na mě zarudlé bradavky. Úsměv od ucha k uchu, oči přivřené, jazykem si vlhčí rty a pokládá ruce na moje ramena. Líbá mě. S rozmyslem, s klidem, není kam spěchat. Už ne.

*

„Hele,“ zauvažuju, když mě pustí. „Bereš prášky?“

Mrkne na mě a pohledem jasně říká, že ji teď nemůže vyko-
lejit zhola nic. „To teď vůbec neřeš.“

Jde si k autu obléct svršky a v kabelce najde vlhčené kapesníč-
ky, aby si otřela stehna od nositelů mých chromozomů.

„Počkej,“ zarazím se. „Jak to myslíš, ,neřeš‘? Jo, nebo ne?“

Dává si pekelně na čas a já mezitím ztrácím nervy. Svírám
čelisti, div že si nerozdrtím zuby. Chci jí zakroutit krkem. Proč
mě to sakra nechala udělat? Proč? Teď z toho budou akorát
problémy. Do prdele. Ty jedna svině.

„Teď by sis měl dělat jiné starosti,“ odpovídá na moji otáz-
ku. Kontroluje si v zrcátku make-up a vlasy. Co jde, to spravuje
konečky prstů.

„Děláš si ze mě prdel?“ vystřelím na ni negativní vlnu, až se
sám zaleknu, jakou zlobu a zášť do toho vkládám.

„Poslouchej,“ otáčí se s klidem ke mně po pár vteřinách, už
upravená a připravená k odchodu. Oblečená tak, jak sem přišla.
„Nemůžu mít děti,“ – jako by mi spadl kámen ze srdce – „a po-
kud něco neuděláš, tak ty asi taky ne.“

Kouká se na mě s vážným výrazem. Nevím, co si mám mys-
let. To mi jako vyhrožuje?

„Co to má jako bejt?“ rozohním se. „Mám se bát?“ dodám
s úsměvem.

„Měla jsem tě zabít,“ oznamuje mi konverzačním tónem,
jako by se nic nedělo. Řekla přece normální věc, kterou si lidé
říkají běžně.

Ehm, cože? Koukám na ni jako prvňáček na rovnici s deriva-
cemi. Mám pocit, že se mi zastavuje srdce a úkol se jí nakonec
přece jen povedl. Jenže z jejího výrazu nepoznám, jestli mluví
pravdu, nebo je tak skvělá herečka.

„Líbí se mi ten minulý čas,“ vtipkuju a šklebím se svému
žertu.